

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΛΗΡΣΤΕΑ ΜΟΝΟΝ Έν Αθήναις φρ. 15—Έν δε ταίς έπαρ. φρ. 16—Έν τῷ έξωτ. φρ. 20.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ.

ΑΥΡΙΟΝ ΤΟ ΕΣΠΕΡΑΣ

ΑΡΧΕΤΑΙ Η ΠΩΛΗΣΙΣ

ΤΟΥ ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΚΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ

ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ

ΕΙΣ ΤΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΑΝΔΡΕΟΥ ΚΟΡΟΜΗΛΑ

Πλατεία Συντάγματος

Τιμή 1 1/2 φράγκον

ΕΙΣ ΤΟ ΑΓΑΛΜΑ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ.

Καλῶς ἦρθες! λιγάκι νὰ μυρίσ' ἡ ζωὴ μας
 Ἐπὸ νάτα Ὀλύμπου, ἀπ' ἀρχαία ζωὴ
 Σὰν ἄλλου τὰ λουλούδια, εἰς τὴ γῆ τὴ δική μας
 Ξεφυτρῶνουν θεοί.

Καλῶς ἦρθες! τί φέρνεις; τί ζητεῖς;
 Δὲν κυττάτε;
 Μὲ τὴ Νίκη ἀναστήθη τοῦ Φειδίου ἡ κόρη!
 Εἶν' ἡ Νίκη δική της, ναί, γιατί—μὴ ξεχνᾶτε—
 Εἰς τὸ ἄλλο τῆς χερί ἐκρατοῦσε καὶ δόρυ.

Κωστής.

ΕΙΣ ΤΟΥ ΔΗΜΑΡΧΟΥ.

Πολὺ πρῶτ' ἤθες ἐπανηρόμην ἐξ ἑθιῶν ἐκδρομῆς μου
 ὅτε κατὰ τὰ Ὀλύμπια συνήντησα δύο νεαροὺς μου φίλους
 ἐξερχομένους καὶ αὐτοὺς εἰς τοὺς ἀγρούς. Ἄλλ' εἶχον τό-
 σην περιπατητικὴν ὄρεξιν, ὥστε ἅμα μὲ εἶδον ἐπροτίμησαν
 νὰ ἐπανέλθωσι μετ' ἐμοῦ εἰς τὴν πόλιν. Οἱ ἄνθρωποι εἶχον
 περιπατήσει ἄρκετά, ἦσαν γνήσιοι Ἀθηναῖοι—τοῦ Γιαννο-
 πούλου. — Μερικὰ ὀνόματα εἶναι τυχερὰ, μεθ' ὅλην τὴν
 κενότητα αὐτῶν* εἶναι εἶδος τυμπάνων, τὰ ὅποια κάμνουν
 τόσον θόρυβον σ' τὸν ἀέρα μὲ τὸν ἀέρα. Αὐτὸς ὁ Γιαννό-
 πούλος θ' ἀπαθανατισθῆ. Ὅπως ἡ ἀρχαία ἱστορία διακρί-
 νει Ἀθηναίους ἐπὶ Πεισιστράτου, ἐπὶ Σόλωνος, ἐπὶ Περι-
 κλέους, ἡ νεωτέρα βεβαίως θὰ χαράξῃ ἰδιαιτέρον κεφάλαιον
 ἕνα περιγράψῃ τοὺς Ἀθηναίους τοῦ Γιαννοπούλου. Ἐὰν εἶ-
 ναι ἱστορικὸς ὡς τὸν Παππαρηγόπουλον—κυκλικός, ὀνο-
 μασίαν ἦν εὐφυῆς φίλος μου ἀπένειμεν εἰς τοὺς περιοδεύον-
 τας Ἀνατολὴν καὶ Δύσιν ἀντιπροσώπους τῆς ἱστορίας, τῆς
 ὀφθαλμοϊατρείας καὶ τοῦ ποιητικοῦ παρελθόντος—οἱ Ἀθη-
 ναῖοι τοῦ Γιαννοπούλου θὰ ζωγραφισθῶσι δι' ὅλης τῆς χλι-
 δῆς τῶν χρωμάτων ἀττικῆς ἀνατολῆς ἢ δύσεως* ἐὰν δὲν
 εἶναι κυκλικός, ὁ δανεισμὸς τῶν ἀποχρώσεων θὰ γίνῃ ἐξ
 αὐτῆς τῆς ῥυπαρᾶς ἀτμοσφαίρας, ἥτις σχηματίζεται τὰς
 χειμερινὰς νύκτας εἰς αὐτὸ τὸ πάνθεον καφενεῖον τοῦ Γιαν-
 νοπούλου.

Πρῶτος λόγος τῶν φίλων μου ἦτο ἡ ἀνακάλυψις τοῦ ἀ-
 γάλματος τῆς Ἀθηνᾶς.

— Ὡ! καλὸς οἰωνός, τοῖς ἀπήντησα, θὰ νικήσωμεν.
 Τώρα, ναί.

— Καὶ ἡ Ἐφημερίς αὐτὸ λέγει.

— Δὲν μπορούσε παρὰ νὰ τὸ λέγῃ, ἀφοῦ ἀντιπροσωπεύει
 τὴν κοινὴν γνώμην. Εἶμαι, κύριοι, μέλος τοῦ συλλόγου αὐ-
 τοῦ.

**

Ἐὰν δὲν ἀνῆκον εἰς τὴν γενεάν μου—εἶμαι καὶ ἐγὼ Ἑλ-
 λην τοῦ Γιαννοπούλου, ἐκ τῶν φανατικῶν μάλιστα, θὰ ἐλη-

σμόνου τον ύδαρη καφέν εν ο νέος Περικλής μου σερβίρει κάθε πρωί, συνοδευόμενον υπό δύο γερμανικών κίφλ και θά έτρεχον εις του κ. Δημάρχου ν' άποθαυμάσω την 'Αθηνά του Βαρβακείου. 'Αλλά μεταξύ 'Αθηνάς—λιθίνης, ψυχράς, και καφέ θερμού, ζωντανού έπροτίμησα τον τελευταίον.

* * * * *
'Επειτα δε κάθε πράγμα θέλει τον ειδικόν σύντροφόν του, εν δε και μόνον την σύντροφον, έστω και μη ειδικήν. 'Η ιδέα της επισκέψεως του αγάλματος ήλθε χορεύουσα όχι σόλον, άλλ' ως εν τη τρίτη φιογούρα του τετραχόρου, συνοδευομένη υπό δύο κυρίων, αντί κυριών, ους και σās παρυσιάζω άμέσως, ένω αν ήσαν κυρίαί, θα τό έσυλλογιζόμην πολύ, τουλάχιστον ένόσω διαρκεί η νεότης μου άκμαία. Ποιηται και οι δύο* και οι δύο άριστοκράται της έλαφράς φιλολογίας* φιλόγελοι άμφοτέροι* ωραίαι κεφαλαί και οι δύο* αυτά είναι τα συνενούντα αυτούς* υπάρχουν και τα χωρίζοντα* ο εις είναι νησιώτης, ο άλλος 'Αθηναίος. 'Εδω άφίνω την συμπλήρωσιν του παραλλήλου εις τον κ. Γούδαν και επανέρχομαι εις τα χρονικά μου.

* *

Περί την μίαν μ. μ. ακριβώς εκινήσαμεν από του Γιαννοπούλου κατ' ευθείαν διά του Δημάρχου. Σχεδόν έξω της θύρας του στρατηγού συννητήθημεν με τον γινώστον δικαστήν σας, νέον Βάσκον δε Γάμαν, κατορθώσαντα να συντομεύση άπιστεύτως το μεταξύ 'Αθηνών και άνθρώπου Ιονικής νήσου διάστημα. Κατά τύχην ποιητής και αυτός—υπέρβας! 'Η περί έμέ ως άμανιτών βλάστησις του είδους αυτού των ανθρώπων δεν με άνησυχησε διόλου* διότι είναι τόσον καλά παιδιά οι ποιηται της γενεάς μας* ουδέποτε σου υπομνήσκουν τό φυσικόν αυτών τάλαντον. Παρελάβωμεν και αυτόν εις την συντροφία μας, μολονότι επανερχόμενον εκ του προσκυνηματος.

Πρό ημών ηγούοντο πολλοί άλλοι-συμπροσκυνηταί* μεθ' ημάς ειποντο έτεροι—συνχαδζήδες. Και τό ρεύμα αυτό δεν έσχηματίσθη τη στιγμή εκείνη* έξηκολούθει δι' όλης της ή μέρας. Και εκ πασών των τάξεων. Τό φαινόμενον ήτο εύάρεστον, διότι δεν ήτο μοναδικόν. *Οταν εξετέθη εν τω Γραφείω της 'Εφημερίδος ο 'Ερμής του Πραξιτέλους, τό αυτό ρεύμα αρχαιολατρείας ειχε και τότε σχηματισθί. 'Ο Λάτας ή ο Δαμαλάς θα τό κατέκρινον* άλλ'ο Χρυσόστομος, εάν εξη εν 'Αθήναις, θα μετέβαινε πρώτος εις έπίσκεψιν του θηλυκού αγάλματος, άκόμη και αν ήτο γυμνόν. Μία 'Αθηνά, τί διάβολο! άζειζι μιαν όσταν Παρασκευή η μίαν όσταν Ματρώναν. 'Ο πόλεμος του γυμνού—του γυμνού εν τοις λίθοις—των κυρίων Λάτα και Δαμαλά έχει φαίνεται και τα καλά του* διότι μεταξύ τόσων τάξεων ανθρώπων δεν είδα ένα παπών* και είμαι τόσον εύτυχής ως μικρόν παιδίον όταν δεν συναντώμαι με αυτά τα φόβητρα, τα όποια εάν γίνω ποτε ύπουργός των 'Εκκλησιαστικών,—εάν δεν τα αναγκάσω ν' αλλάξουν ένδυμα, θα τα στήσω όλα εις τους άγρους και τα περιβόλια, έχων εναντίον μου τους πτηνοφίλους Μαυρουδίην και 'Αφεντούλην, άλλ' υπέρ έμου όλην την γεωργικήν τάξιν.

* *

'Κπι τέλους είμεθα πρό του αγάλματος. 'Η δεν έγγραφεν η 'Εφημερίς περί του μεγέθους του η γεγραμμένον, όπως συνήθως, τό παρειδον, των οφθαλμών μου συνειθισμένον αυτόμάτως εις είδός τις γυμναστικής έ-

πιλογής λίαν αυθαιρέτου. 'Αναγινώσκουν ό,τι δεν θέλω—μνημόσυνα, Στούπην, επικήδειους, χαριεντισμούς του διευθυντού της 'Εστίας—και δεν αναγινώσκουν ό,τι θέλω.

Τό βέβαιον είναι ότι μηδέν γνωρίζων περί του μεγέθους του αγάλματος, τό έφανταζόμην μέγα, πάμμεγα, άληθινήν χρυσελεφαντίνην 'Αθηνάν του Φειδίου. *Επειτα έξομολογούμαι ότι τους θεούς τους θέλω μεγάλους, άνυποφόρους μεγάλους* και αν όταν μ' έβάπτιζον χριστιανόν χωρίς να μ' έρωτήσουν έλάμβανον ύπ' όψιν ότι ήμην συνταγματικός πολίτης, πεποιθήσεων έλευθέρων, θα τους ήρώτουν ποία θρησκεία έχει τους μεγαλειότερους θεούς και θα έπολιτογραφούμην εις αυτήν. *Οταν δεν δύναμαι να ύποφέρω πολύ πολύ τās μικροσώμους θεάς των Πατησιών η της Πλατείας Συνάγαγος!

Πρώτη άπαγοήτευσις! 'Η 'Αθηνά εις σχήμα άθύρματος* ήδυνάμην να την σηκώσω εις την άγκάλην μου και να την άπαγάγω, ως θα άπηγον εύχαρίστως τόσα δεκαεταστή χειρουβείμ των 'Αθηνών, έχοντα χιόνια εις τα σαρκίδιά των και ήλιον εις την καρδίαν των.

Δευτέρα άπογοήτευσις! 'Ητο ένδεδυμένη και ένδεδυμένη άχρι στεφάνης (λαιμού) μάλιστα. *Θα με ρούχα* είμαι εναντίος* την θέλω γυμνήν, να επιδεικνύη τολμηρούς τους κόλπους της, τολμηροτέρους τους γλουτούς της. Οι αρχαιολόγοι είναι εναντίον μου* άλλ' έγώ είμαι υπέρ έμου και τουτο μοι άρκεί.

Ραία όμως! διόλου άγρία αν και πάνοπλος, τίποτε δεν ειχε του άρχηγού του στρατού μας κ. Πετιμεζά* αν μάς επιτρέπεται, θα την παρωμοιάζομεν πρός ένα των νεαρών άνθουπασπιστών της σχολής των Ευελπίδων, τον άλλον των άλλων έχοντα έλληνικήν την κατατομήν. 'Η 'Αθηνά άποκαλυπτομένη ήμιν εν ταίς παραμοναίς πολέμου κατά των αδελφών Τούρκων εύελπις! 'Ραίον! Είναι η λέξις μου.

Τό δωμάτιον εις ο ήτο εκτεθειμένον τό 'Αγαμμα ειχε παραθύρα δύο* διά του ενός έβλέπομεν τα πρόσω της θεάς, καλά πρόσω* διά του άλλου τα νώτα της θεού, οικτρά νώτα, τα όποια όμως ο τρίτος τροχός της συντροφιάς μας εύρισκε σεμνά, ως μη προδίδοντα, ως έλεγε, την ύπαρξιν γλουτών* έγώ τοιαύτα νώτα τα λέγω άσεμνα. Και όταν κατόπιν έμαθον ότι τό αγαμμα είναι ρωμαϊκής εποχής, η έλληνική μου περιφιλαντία ίκανοποιήθη. *Ελλην του Περικλέους δεν θα έγλυπτε τοιαύτα σεμνά νώτα.

* *

'Απρηχόμεθα, όταν συννητήθημεν με τον εξαδέλφον του κ. Δημάρχου—εύτυχώς μη ποιητήν, άλλά ποιητικώτερον όλων μας, άριστον ίππέα, κολυμβητήν, κωπηλάτην, γυμναστικόν και—διδάκτορα τα νομικά με πολύφερον εις τα λατινικά μνήμην.

Τόν έχομεν ίδει θεώμενον τό αγαμμα όχι εκτός των παραθύρων, άλλ' έντός μετά του δημάρχου.

—Κύτταζε, καταίβασε τον δήμαρχον να του δείξη την 'Αθηνά, λέγει εις εξ ημών με ρωμαϊκήν κακολογίαν.

Τό μειδίωμα όλων μας την συνεμερίσθη.

*Οταν τον συννητήσαμεν έξω, μάς λέγει.

—Θέλετε να τό δήτε κ' από μέσα;

—Εύχαρίστως, αν είναι δυνατόν να μάς δείξη την 'Α-

θηνάν ο κ. Δήμαρχος, είπομεν όλοι μιά φωνή.

Και μετ' όλίγον είμεθα εις την αύλήν του στρατηγού, ότε ο νεαρός Δήμαρχος άπευθύνει πρός έμέ τον λόγον γαλι-

λιστί.

—Είμεθα 'Ελληνες, του άπαντώ όλίγον θυμωμένους, διότι πανταχού με διώκει αυτή η ξενική μορφή μου. Και ένω με έκλαμβάνουν ως Γερμανόν η Γάλλον, δυνατόν μίαν ήμέραν να με πάρουν και δι' 'Εβραίον.

*Ο κ. Δήμαρχος μάς επέδειξε την κεκομμένην χείρα ητις εκράτει την Νίκην. Ης κακός οϊωνός. 'Αλλά και αυτή η Νίκη έχει κεκομμένην την κεφαλήν. Δεύτερος κακός οϊωνός.

—Μάς λείπει τό κεφάλι της Νίκης. Φοβερόν. Λέξις επίσης δική μου.

'Αλλ' οι 'Ελληνες είμεθα τεχνίται πρώτης, κύριε. έπιτετραμμένη της Τουρκίας και μη χαιρέσαι τόσον πολύ. *Θά βάλωμεν τον σοφόν Κουμανούδην μας, θα του δώσωμεν βοηθόν εν ανάγκη τον Δρόσην η και τον Θανάσην μας και θα τα προσαρμόση όλα αυτά, ώστε θα βγη μία 'Αθηνά, πρό της όποίας θα βγάλης και συ τό καπέλο σου. *Α! έλησμόνησα ότι φέρετε φέσιον.

Είναι τόσω λευκόν τό μάρμαρον της Νίκης, ώστε τό παίρνει κανείς δι' αλαβάστρινον. 'Αλλά τί έθαυμάσαμεν εξ όλης της Νίκης; Τό νύχι της, τό όποιον επί τόσους αιώνιας τεθαμμένον ήτο λαμπρότερον του πλέον επιμελεημένου γυναικειού όνυχος* όλων των 'Αθηνών* δεν λέγω όλης της 'Ελλάδος, διότι δεν θα πώ τίποτε σπουδαίον. Γλαφυρόν, μικροσκοπικώτατον όνυχίδιον, άζειζον τό θερμότερον φίλημα έραστού.

—'Ενα νύχι ηύρατε να θαυμάσητε;

—Ναι, κυρία μου* εξ όνυχος τ'εν Νίκην.

Και μετ' όλίγον είμεθα εις τό δωμάτιον, ένθα η 'Αθηνά και ένθα σύμπλεγμα όλων επί του τοίχου, παρ' αυτό κιθάρα και άνωθεν άετός παρείχον άρειμάνιον χρωματισμόν εις την αίθουσαν της 'Αθηνάς. Παρακαλώ τον κ. δήμαρχον η τον σεβαστόν πατέρα του ν' αφήσουν την όνομασίαν αυτήν εις τό δωμάτιον. 'Εκεί τό θαυμασθόν δεν ήτο πλέον όνουξ, άλλά εις δάκτυλος, ο δείκτης της 'Αθηνάς, τόσον έλαφρά έξογκωμένος και σχεδόν κυματίζων. *Ο δάκτυλος εκείνος ήθελε δακτύλιον βασιλείσης. 'Αλλά και ο βραχίλιον, τορευτός, λείος βραχίλιον, τόσω λείος, ώστε εάν άνήκην εις εύτυχή σύζυγον, ήτο δυνατόν να διολισθαίνουν χίλια φιλήματα έραστών, χωρίς να παρατηρή ούτε ίχνος αυτών ο άλληθως εύτυχής σύζυγος.

* *

Μετ' όλίγα λεπτά επίνομεν εις τό Ζυθοπωλείον της Τέρψιδας εις ύγειαν της 'Αθηνάς!

Καλιβάν.

ΓΑΜΟΙ.

Μετ' ίδιαζούσης εύχαριστήσεως τό «Μη Χάνεσαι» αναγγέλλει τους γάμους της χαριέσις δεσποινίδος 'Ελένης Πέπια μετά του καλλίστου διδάκτορος της Ιατρικής κ. 'Εμμανουήλ Ζαλοκώστα. *Αμφοτέροι νέοι, πλήρεις έρωτος. Είμεθα υπέρ τοιούτων γάμων, και εύχόμεθα τον βίον των νεονύμφων έστεφανωμένον πάντοτε εύδαιμονίαν και ρόδα.

ΣΗΜΕΙΑ ΚΑΙΡΩΝ.

Ευρέθη και η 'Αθηνά... Πανέλληνες χαρήτε! Μά τη στιγμή που έβγαίνει από τη γη, τί φρίκη! *Βοσπασε τόνα χέρι της, όπου βαστά τη Νίκη... Μέγα σημείον των καιρών και τουτο εξηγείται.

Μά είναι κι' άλλη συμφορά άκόμη πιο μεγάλη! *Η Νίκη, που 'στην 'Αθηνά ευρέθη στηριγμένη, Δέν είναι με τα όλα της, της λείπει τό κεφάλι... Κ'άτι σπουδαίον και αυτό βεβαίως θα σημαίνη.

*Ω! τί σημεία φοβερά εις των Ρωμηών τη γη! *Ο Κωνσταντής ο ρήτορας, η 'Αθηνά, η Νίκη, 'Απέθαναν πρό ήμερών και δύο στρατηγοί! Κι' όλοι οι γέροι γράφουσι με τόσο νταίλικι.

Κι' ο αϊσιόδοξος Αϊών, που πάντα εξηγεί Κάθε σημείον των καιρών για νέα εύτυχία, Κι' αυτός άκόμη 'ερίσκειται σε τόση συλλογή Για όλα τα σημερινά άνέλπιστα σημεία.

Μη τα νομίζετε αυτά, Παινέλληνες, παιχνίδια... Τό κάθε τί που γίνεται θα γίνη με σκοπό* Κι' έγώ μιá προφητεία μου σε σās, 'Ρωμηοί, θα 'πώ... —Προσέχετε να μη σās φ'εν της 'Αθηνάς τα φειδία.

Souris

ΑΠ' ΕΔΩ ΚΙ' ΑΠ' ΕΚΕΙ.

*Ο φίλος Π. επιτιμάται, διότι εν τη κουμουνδουρικη του αϊσιόδοξια επέμενεν άκόμη και προχθές ετι την πρώτην του έτους θα έορτάσωμεν εις την Θεσσαλίαν.

—Και όμως να χάνω ό,τι θέλεις, εάν έως τότε δεν σου κάμω τό τραπέζι εις τα νέα όρια.

Και στοιχηματίζουν. Μίαν ήμέραν φέρει τον φίλον αντίδικόν του εις τό ξενοδοχείον και άφου έφαγαν:

—Πλήρωσε, τ'ω λέγει, αντί του στοιχήματος τό όποιον έχασες.

Τό ξενοδοχείον εκαλείτο τα «Νέα *Ορια».

—Πώς δεν έγιναν προβιβάσμοι και εις τον ύγειονομικόν κλάδον;

—Οί 'Ελληνες φίλε μου είναι άθάνατοι* δεν έχουν άνάγκην Ιατρών.

Μετά τās συμβάσεις προς την 'Εθν. Τράπεζαν και την άτμοπλοϊκήν εταιρίαν, δεν μένει πλέον η μία ετι σύμβασις... μετά της Μιχαήλουε.

Νάτος.

Ο ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΟΣ ΠΙΛΟΠΩΛΗΣ.

Φίλε Μή Χάνεσαι.

Έχω τόσον κωμικά πρόσωπα ν' αναφέρω εἰς τὴν διατριβὴν μου, ὥστε θὰ ἦτο ἐκ μέρους σου ἄκρα ἀχαριστία ἂν δὲν μ' ἐφιλοξένεις. Οἱ ἥρωές μου εἶναι δύο, ὁ Κατσιμπαλῆς καὶ ὁ Γ. Πρρρρ. Παππαδάκης ὅσον διὰ τὸν πρῶτον, τὴν κωμικότητά του οὐδεὶς τὴν ἀρνεῖται* τὸν δεύτερον θὰ σοὶ τὸν σκιαγραφῆσω δι' ὀλίγων ἐγώ.

*Υπάρχουσι φυτὰ παράσιτα, υπάρχουνε ζωόφυτα παράσιτα, υπάρχουνε ὁμως καὶ ζῶα παράσιτα. Εἰς τὴν τελευταίαν τάξιν ἀνήκουν οἱ ψύλλοι, ὁ ἥρωάκος μου καὶ οἱ κορρέοι.

Πρῶτον χαρακτηριστικὸν τῶν παρασίτων εἶναι ὅτι διατελοῦσιν εἰς διόλου καλὰς σχέσεις μετὰ τὴν καθαριότητα. Ὁ Πρ. Παππαδάκης τὸ ἔχει, ἀφοῦ διὰ τῆς ὑπογραφῆς του σκεπάζει τὸν Κατσιμπαλῆν. Σκοπὸς δὲ τῶν γραμμῶν αὐτῶν εἶναι τὸν τελευταῖον ἀκριβῶς νὰ ξεσκεπάσω.

*Ἡ διατριβὴ τοῦ Πρ. Παππαδάκη δύναται νὰ ὀνομασθῆ διθύραμβος ἢ ἐπικήδειος—σήμερον εἶναι συνώνυμα—εἰς Κατσιμπαλῆν. Καὶ εἶναι δίκαιοι οἱ διθύραμβοι καὶ οἱ ἐπικήδειοι δι' ἓνα ἥρωα τῆς νεωτέρας φιλανθρωπίας.

*Ὅτι δὲ εἶναι τοιοῦτος ἥρωα τὸ ὁμολογεῖ ὁ ἴδιος. Ἐνθυμοῦμαι ὅταν ἐπρόκειτο νὰ εἰσαχθῆ εἰς τεκτονικὴν λέσχην ἐνταῦθα, τοσοῦτος φόβος τὸν κατέλαβεν ἐκ τῆς κωμικῆς ἐκείνης δοκιμασίας τῶν τεκτόνων, ὥστε γονατίσας πρὸ θρανίου μετὰ δεινούς ὀφθαλμούς παρεκάλει θερμῶς νὰ τὸν ἐλευθερώσουν ἀντὶ τῶν πρὸς τὸν πλησίον εὐεργεσιῶν του.

— Δὲν θέλω νὰ γίνω μασσόνος, κ. πρόεδρε, ἔλεγεν ἀποτεινόμενος πρὸς τὸ ξύλον, ἀφῆστέ με, δὲν θέλω, τί σὰς ἔκαμα; ἐγὼ βοηθῶ ὄρφανὰ καὶ παντρεύω κορίτσια* ἐγὼ κάνω πολλὰ καλὰ, κ. πρόεδρε, λυπηθῆτέ με.

*Ἰδοὺ δὲ πάλιν σήμερον ὅτι τὸ ἐπαναλαμβάνει διὰ τοῦ Πρ. Παππαδάκη ὅτι εἶναι φιλόφρων, ἐνθυμίζων εἰς τὸν ἀχάριστον διευθυντὴν τῶν Ν. Ἰδεῶν ἀρνηθέντα τὴν καταχώρησιν τῆς ἐν τῇ Στοᾷ διατριβῆς ὅτι εἶναι κουμπάρος του. Καὶ τίς ἀρνεῖται τὰ αἰσθήματα τοῦ Κατσιμπαλῆ;

Μήπως προχθὲς ἀκόμη δὲν προσέφερον εἰς τὸν Ἅγιον Σπυρίδωνα πολυέλαιον τὸν ὅποιον ἀπελπισθεὶς νὰ πωλήσῃ, εἶχε προσφέρει ἄλλοτε τὸν ἴδιον εἰς τὴν Ἀδελφότητα τὸσον πομπωδῶς ἀπὸ τοῦ βήματος ἐν τῇ σχολῇ τοῦ Καραμάνου;

Φοβεῖται μὴ τὸν λυπήσῃ ὁ Πρ. Παππαδάκης, καὶ δὲν ἀναφέρει τὰς μυστικὰς ἄλλας φιλανθρώπους καὶ εὐγενεῖς πράξεις του.

Εἶναι ἀληθὲς ὅτι προσέφερον ἅπαξ ἐπὶ ζωῆς του ἀνωνύμως δρ. 500 εἰς τὸν Ἐμπορικὸν καὶ Βιομηχανικὸν σύλλογον, ἀλλ' ὅταν ἐξελέγη πρόεδρος ἐνόμισε καθήκον του νὰ τυπώσῃ λογοδοσίαν διὰ τὴν τρίμηνον προεδρείαν του—διότι μετὰ τινὰς ἐβδομάδας ἀπὸ τῆς ἐκλογῆς του παρητήθη ὅλη ἢ λοιπὴ ἐφορεία συχαθεῖσα πλέον αὐτὸν καὶ οὕτω ὁ σύλλογος τὸν ἠνάγκασε νὰ παραιτηθῆ—εἰς δὲ τὴν λογοδοσίαν του ὁ ἀνώνυμος ὀνομάσθη Μ. Κατσιμπαλῆς. Ἄλλ' ὅταν ἤλθεν ἡ ἐξελεγκτικὴ ἐπιτροπὴ δὲν εὗρεν εἰς τὸ ταμεῖον τὰς 500 δρ. διότι ἔδωκεν αὐτάς, ἀλλὰ παραιτηθείσης τῆς ἐφορείας ἔμεινε πανθυπουργός καὶ τὰς ἔλαβε πάλιν. Καὶ ἐγένετο ἐπὶ δύο συνεδριάσεις συζήτησις διὰ τὸ σκάνδαλον.

Δὲν γινώσκει ἡ ἀριστερά του τί ποιεῖ ἡ δεξιὰ αὐτοῦ, ὅστις καὶ διὰ μίαν δραχμὴν δοθείσαν τὸ μεσονύκτιον ὁ ἴδιος στέλλει αὐθωρεὶ τοὺς ὑπαλλήλους του εἰς τὰ γραφεῖα

τῶν ἐφημερίδων μετὰ διαφοράκια ἐπαινετικά, ἀγγέλλοντα τὴν φιλόφρονον πράξιν. Ἄς μαρτυρήσουν ὅλοι οἱ ἐργασθέντες εἰς δημοσιογραφικὰ γραφεῖα.

Εἶναι ἀληθὲς ὅτι ἐγὼ γνωρίζω μυστικὰς εὐγενεῖς πράξεις του. Διότι ἐνθυμοῦμαι πόσον γελοῖως ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τοῦ μακαρίτου Ρήγα εἶχε συλλάβει σχέδιον μυστικοῦ κύκλου οὐ καὶ ἀνώτερος ἐπόπτης ἀνηγορεύθη. Ἐνθυμεῖσαι καὶ σὺ κύριε Πρ. Παππαδάκη τί χρηματολογικὴ παγίς ἦτο ἐκεῖνος ὁ μυστικὸς κύκλος καὶ ἐνθυμεῖσαι τὴν μῆνιν ὄλων τῶν συμμοριτῶν ὅταν ὁ καλὸς νέος δικηγόρος Δ. ἐζήτησε λογαριασμὸν τῶν ἐκάστοτε ὑπὸ τοῦ Κατσιμπαλῆ συλλεγομένων φράγκων. Δὲν ἔδωκε ὁμως λογαριασμὸν τότε καθὼς δὲν ἔδωκε καὶ διὰ τὰς 2,500 φρ. ἄτινα ἔλαβε διὰ ἐκδοσιν 19 ἰριθμῶν! τῆς ἐφημερίδος Ρήγας. Συχνὰ ὁμως ἀκούω περὶ τοῦ λογαριασμοῦ τοῦ χάρτου τῶν 19 αὐτῶν φύλλων ἀνεξοφλήτου ἀκόμη.

*Ὁ Κατσιμπαλῆς μετρίφρων! ὁ ἄνθρωπος ὅστις παρεκάλει ποτε δημοσιογράφον νὰ γράψῃ ὅτι κατὰ τὴν ὑποδοχὴν τοῦ βασιλέως τὴν πρὸ τριετίας αὐτὸς ὁ δημοκρατικὸς εἶχεν εἰς τὰ παράθυρα τοῦ καταστήματός του ἐξ παρθένους, ἀλλὰ πραγματικὰς, ὅπως ἔλεγε καὶ τὸν ἔρανον μετ' αὐτοῦ, αὐτοῦ καμαρώνοντος ἐν ἀποθεώσει εἰς τὸ μέσον. Αὐτὸς ὅστις ἀφοῦ ἐξήντηλος ὄλα τὰ σχήματα καὶ τὰς θέσεις τῶν φωτογραφιῶν ἔφερε τώρα κύπελλα μετὰ τὴν φωτογραφίαν του καὶ τὰ χαρίζει εἰς τοὺς φίλους του. Αὐτὸς ὅστις ἔγραψεν ὁ ἴδιος ἐκ Καρλσμπατέν εἰς Παρισίους ἐπὶ μιᾶς Carte-postale ὅτι ἀπέθανε διὰ νὰ ἰδῆ τί effet θὰ κάμῃ ὁ θάνατός του, καὶ ἀφοῦ εἶδεν ὅτι ἐδῶ δὲν ἐξεδόθησαν ψήφισματα ἔλεγεν ὅτι εἰς τὸ Παρίσι ἐκλείσαν ἢ φάμπρικες τῶν καπέλων.

*Ὅλοι εἰς τὴν Εὐρώπῃν βλέπουσι κατ' ἔτος μετ' ἐπισκεπτῆρια στεμματοπόρα τὸν δημοκρατικὸν ὅστις, ὅταν ἐπιστρέφῃ, προσπαθεῖ νὰ πείσῃ τοὺς ἀπλουστέρους ὅτι ὁ Γαμβέττας τὸν ὑπεδέχθη ὡς ἀδελφόν, τῷ παρέθεσε τράπεζαν, ἐξῆλθε μετ' αὐτοῦ εἰς περίπατον καὶ τῷ εἶπε χαιρετίσματα εἰς τοὺς δημοκρατικοὺς τῆς Ἑλλάδος.

Καὶ τέλος πάντων δὲν εἶναι μετρίφρων ἄνθρωπος ἀγράμματος ὅστις ἔχει τὸ toupet νὰ ὑπογράψῃ πραγματείας περὶ ἐκπαιδεύσεως ἐν αἷς παρεντίθενται χωρὶα ἐκ τοῦ Κικέρωνος!

Αἱ θυσίαι του εἶναι μετὰ τὸ ἀζημιώτόν του, διότι πάντες ἐνθυμοῦνται τὴν δονκισωτικὴν προκήρυξίν του πρὸς τοὺς Πειραιεῖς δι' ἧς ἐζήτηι 10—20 δρχ. παρ' ἐκάστου διὰ νὰ φέρῃ αὐτὸς δύο κανονοστοιχίας καὶ ὀχυρώσῃ τὸν Πειραιᾶ!

Πρὸ τριῶν ἐτῶν ἐφημερίς τῶν Ἀθηνῶν ἀξιόλογον συνίστα εἰς τοὺς ἀναγνώστας τῆς ν' ἀγοράζουσι ὅλοι καπέλλα ἀπὸ τὸ καταστήμα τοῦ Κατσιμπαλῆ διότι τὰ χρήματα τὰ προώμιζεν ὁ ἐντιμὸς πιλέμπορος εἰς μέγαν ἐθνικὸν σκοπόν. Παθὸν τόσα ἔτη καὶ ὁ μὲν τοῦ Κατσιμπαλῆ μέγας σκοπὸς ἐπληρώθη, ἀλλ' ὁ ἐθνικὸς . . . ἐλησημονήθη. Τρία ἔτη!

Πρὶν δώσω πέρας εἰς τὴν σκιαγραφίαν αὐτὴν ὀφείλω, κ. Πρ. Παππαδάκη, νὰ σὰς* παρατηρήσω ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ ἐπλαγῆτε καθόλου διότι ἀποκαλύπτω τὸν Κατσιμπαλῆν σὰς ἐγὼ ὅστις ὡς λέγετε οὐδεμίαν κατέχω ἀκόμη θέσιν ἐν τῇ κοινωσίᾳ, διότι ἴσως δὲν πωλῶ καπέλλα εἰς τὴν Ὅδον Αἰόλου καὶ πολυεταίους εἰς τοὺς ναοὺς. Ἀπατάσθε. Κατέχω τὴν θέσιν τοῦ τιμίου πολίτου. Ἐὰν σεῖς τὴν θεωρῆτε μικράν, τότε καλὰ θὰ κάμνετε νὰ μὴ τὴν καταλάβετε ποτέ.

Ἄριστέιδης Ν. Ρούκης.